

Arrest

nr. 218 022 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BAEYENS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die *loco* advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 juni 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 oktober 2015. Op 4 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit het dorp Naswar Forushi, gelegen in het district Taloqan in de provincie Takhar. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Na de dood van uw vader erfde u twee à drie jerib landbouwgrond. Uw gronden grensden aan die van B. [...], een invloedrijke persoon met een eigen militie. Enkele jaren voor uw vertrek vermoordde B. [...] twee dorpelingen, S. (...) en P. (...), wiens gronden aan de zijne grensden. Nadien palmde hij hun velden in.

Zeven à acht maanden voor uw vertrek, zocht B. [...] u op en vertelde u dat uw vee op zijn velden was gelopen en van zijn gewassen had gegeten. Hij dreigde ermee u te vermoorden indien dat nog eens zou gebeuren. Nadien herhaalde hij die bedreigingen telkens wanneer hij u zag en dreigde hij er ook mee dat hij uw gronden zou afpakken. F. (...), de zoon van B. [...], was aangesloten bij de taliban. Hij stuurde u een dreigbrief waarin stond dat u uw gronden moest afstaan aan zijn vader, of dat u zou worden vermoord. Twee à drie dagen later vertrok u uit Afghanistan.

Via Iran en Turkije reisde u naar Europa. Op 28 oktober 2015 kwam u aan in België. Op 4 november 2015 vroeg u hier asiel aan. In totaal was u ongeveer een maand onderweg om van Afghanistan naar België te reizen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te lopen. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven. Zo is het in de eerste plaats is het niet aannemelijk dat u nauwelijks enige concrete informatie kunt meedelen over B. [...] en zijn zoon F. (...), die aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Hoewel u verschillende keren de mogelijkheid werd geboden om te vertellen over B. [...], komt u niet verder dan de mededeling dat B. [...] een rijke en machtige persoon is die wapens heeft en de stelling dat hij mensen heeft die voor hem werken en dat hij straffeloos mensen kan vermoorden (CGVS, p. 16-17). Uw verklaringen over B. [...] missen evenwel elke vorm van detail. Zo hebt u er geen idee van hoe het komt dat B. [...] zo machtig is. U weet niets over de achtergrond en activiteiten van deze man en kan evenmin iets vertellen over de mensen die voor hem werken (CGVS, p. 16-17). Ook over F. (...), de zoon van B. [...], kunt u nauwelijks iets vertellen. U vermoedt dat hij drie à vier jaar geleden bij de taliban is gegaan omdat u dit van de mensen in het dorp hebt gehoord. U hebt er evenwel geen flauw idee van wat hij precies doet bij de taliban of welke rol hij binnen die organisatie bekleedt (CGVS, p. 16 en 18). Uw totale gebrek aan kennis over B. [...] en zijn zoon is erg opmerkelijk. Te meer daar u aangeeft dat B. [...] al heel lang de machtigste persoon is in uw dorp en hij ervoor gezorgd heeft dat u uw geboortedorp bent ontvlucht (CGVS, p. 17). Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met B. [...] en zijn zoon.

Ook over de problemen van S. (...) en P. (...), twee mededorpelingen die net als u gronden hadden die aan de velden van B. [...] grensden, en door hem werden vermoord, kunt u nauwelijks enige concrete informatie meedelen. Zo geeft u aan niet te weten of S. (...) al lang problemen had met B. [...] of vaak door hem werd benaderd voor hij werd vermoord (CGVS, p. 20). Vervolgens stelt u dat uw moeder naar de begrafenis van S. (...) is gegaan. Daar zou ze hebben gehoord dat S. (...) plots werd bedreigd door B. [...] en dat hij dan ook meteen werd vermoord. Aangezien uw moeder op die begrafenis niets heeft

gehoord over dreigbrieven, bent u tevens van mening dat S. (...) nooit een dreigbrief heeft ontvangen van B. [...] (CGVS, p. 21). Ook over de problemen van P. (...) met B. [...] kunt u nauwelijks enige concrete informatie meedelen. Hiernaar gevraagd stelt u simpelweg dat B. [...] één keer komt vragen om de grond aan hem af staan. Daarbij maakt het niet uit of de persoon in kwestie al dan niet ingaat op dat verzoek. Die persoon zal sowieso worden vermoord door B. [...] (CGVS, p. 21).

De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt nog verder ondermijnd wanneer ze worden bekeken in het licht van uw problemen met B. [...]. Wanneer u de logische vraag wordt gesteld waarom B. [...] u niet meteen vermoord heeft als hij uit was op uw gronden, stelt u dat hij dat niet heeft gedaan omdat uw moeder oud en zwak was. U haalt daarbij aan dat hij die dreigbrief heeft gestuurd als laatste waarschuwing. Toen u erop wordt gewezen dat S. (...) ook enkel een vrouw had maar toch door B. [...] werd vermoord, stelt u dat dit er eigenlijk niet toe deed en dat u geluk hebt gehad (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom B. [...] na de moorden op S. (...) en P. (...) nog enkele jaren heeft gewacht voor hij uw gronden opeiste, stelt u dat hij wou voorkomen dat de lokale mensen tegen hem in opstand zouden komen (CGVS, p. 23). Die verklaring valt echter moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen over B. [...]. Voordien had u in het gehoor immers al aangegeven dat B. [...] duizenden mensen zou kunnen doden zonder dat iemand hem zou kunnen tegenhouden en dat de dorpsoudsten machteloos waren tegenover hem en niets tegen hem durfden te ondernemen (CGVS, p. 17 en 19). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat B. [...] enkele jaren gewacht heeft om u onder druk te zetten uit vrees voor een mogelijke reactie van de dorpingen.

De geloofwaardigheid van uw problemen met B. [...] wordt verder ondermijnd door de vaststelling van een ernstige tegenstrijdigheid doorheen uw verklaringen. Zo stelde u aanvankelijk dat P. (...) ongeveer één jaar of anderhalf jaar voor S. (...) werd vermoord (CGVS, p. 21). Wanneer hier even later op wordt teruggekomen, stelt u plots dat S. (...) eerst werd vermoord en daarna P. (...) (CGVS, p. 23). Toen u erop werd gewezen dat u aanvankelijk het tegenovergestelde had verklaard, paste u opnieuw uw verklaringen aan en zei u dat P. (...) eerst werd vermoord (CGVS, p. 23). Toen u erop werd gewezen dat u continu uw verklaringen hieromtrent aanpaste, stelde u enkel dat zowel S. (...) als P. (...) waren vermoord door B. [...] (CGVS, p. 23). Het is evenwel niet aannemelijk dat u de moorden op deze personen niet op een eenduidige manier in de tijd kunt situeren. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegt over de verblijfplaats van uw moeder en jongste zus. Zo stelt u aanvankelijk dat zowel uw moeder als uw jongste zus momenteel thuis zijn in uw geboortedorp Naswar Forushi (CGVS, p. 9-10). Wanneer u wordt gevraagd of uw moeder en jongste zus alleen wonen in uw ouderlijke huis, past u uw verklaring aan en stelt u dat ze bij uw broer zijn ingetrokken uit angst voor de zoon van B. [...] (CGVS, p. 11). Voordien had u evenwel al aangegeven dat uw beide broers al enkele jaren voor uw vertrek verhuisd waren naar andere dorpen in de omgeving (CGVS, p. 10). Toen u erop werd gewezen dat u aanvankelijk had verklaard dat uw moeder en jongste zus momenteel nog steeds in uw geboortedorp wonen, stelde u dat u niet had gezegd. U verklaarde dat u enkel had gezegd dat uw moeder en jongste zus op het moment van uw vertrek uit Afghanistan nog in uw geboortedorp verbleven (CGVS, p. 12). Deze verklaring is evenwel niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en herkomst, waar in deze beslissing niet meteen aan wordt getwijfeld. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat u connecties heeft in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Taloqan in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Takhar province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Taloqan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Taloqan van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: De Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Het CGVS stelt dat zij geen geloof hechten aan het door verzoeker geschetste relaas omtrent de bedreigingen en het actuele gevaar dat verzoeker loopt voor de de heer B. (...) en zijn zoon F. (...). Verzoeker benadrukt dat de feiten, zoals door hem verwoord tijdens het gehoor op DVZ en het CGVS, correct zijn.

Het asielrelaas van verzoeker wordt door het CGVS echter van tafel geveegd op basis van de overtuiging dat bepaalde feiten onmogelijk kunnen gelopen zijn zoals verzoeker zelf stelt en hij omtrent andere elementen over te weinig détails beschikt. Het CGVS neemt hierbij een stelling in zonder enige verdere degelijk onderbouwde toetsing, staving of motivering waarom het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Evenmin laat verweerder na om rekening te houden met de concrete feiten waaruit blijkt dat het geenszins onlogisch is dat verzoeker op bepaalde vragen geen antwoord kent.

Verweerder schendt dienvolgens de op hem rustende motiveringsplicht.

Bij aanvang van het interview bij het CGVS wordt steeds gewezen op het feit dat de asielzoeker zo eerlijk mogelijk dient te antwoorden en het van groot belang is dat daarbij niet wordt gelogen. Verzoeker heeft dienvolgens geantwoord op alle vragen waarop hij het antwoord met zekerheid wist. Bij vragen waarop hij niet met enige redelijke zekerheid een antwoord kon formuleren, heeft hij bewust en conséquent aangegeven dat hij daarvan niet op de hoogte was of het antwoord schuldig moest blijven.

Verweerder leidt hieruit af dat de kennis van verzoeker niet voldoende is en hij over onvoldoende détails beschikt.

De asielzoeker dient echter zijn EIGEN asielrelaas, vanuit zijn EIGEN perceptie en zijn EIGEN ervaringen op een zo volledig en eerlijk mogelijk wijze uiteen te zetten. Het is ook dit laatste dat verzoeker getracht heeft om te doen. Verweerder moet echter rekening houden met de concrete omstandigheden waarom verzoeker op sommige vragen geen gedetailleerd antwoord kan geven.

Verzoeker benadrukt daarnaast dat verweerder heeft nagelaten verdere specifieke vragen te stellen omtrent de asielmotieven van verzoeker. Er werden tijdens het interview voor het CGVS voornamelijk zeer algemene vragen gesteld waarop verzoeker zo correct mogelijk heeft trachten te antwoorden.

Zo heeft verweerder nagelaten om dieper in te gaan op de moorden van de heer P. (...) en de heer S. (...) (Hoe vermoord ? Waar vermoord ?), terwijl deze moorden toch wel een essentiële rol spelen in het asielrelaas van verzoeker. Daarnaast werd ook nooit gepolst naar het feit of de heer B. (...) zelf tot de Taliban heeft behoord.

Louter de zeer korte en beperkte motivering van de negatieve beslissing van het CGVS alsook de korte tijdsduur van het verhoor, staven de TE beknoptheid van het onderzoek naar de asielmotieven van verzoeker. Reden waarom verzoeker in het beschikkend gedeelte in ondergeschikte orde verzoekt om het dossier opnieuw over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Algemeen valt te stellen dat bij de beoordeling van de feitelijke kennis het er niet toe kan leiden dat onwetendheid inzake gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

- Artikel 4.3,c van de Europese Kwalificatie-richtlijn inzake asiel stelt dat er bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening moet worden gehouden met het individueel profiel van de asielzoeker. De beoordeling van de feitelijke kennis moet in concreto gebeuren. Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest van Uw Raad dd. 24.06.2010 (arrest nr. 45 395) en arrest dd. 19.05.2011 (arrest nr. 61832).

Zo stelt ook het UNHCR Report¹ :

1 UNHCR, *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013*, (<http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>)

« The applicant's level of formal education may affect his or her understanding of the context of certain events experienced. It may also affect the applicant's ability to respond to general knowledge questions intended to probe the credibility of his or her statements. Less educated applicants may have limited knowledge of the history, geography and social, political and economic conditions in their countries and/or regions of origin. »

« The use of general knowledge questions is based on assumptions about what people should know and be able to recall. Decision-makers must be careful to ensure that they do not have unreasonable expectations of what applicants should ordinarily know or remember. »

« It is a legal requirement that applications for international protection are examined on an individual basis. This means that both the questions put to applicants as well as the assessment of their responses must fully take into account the individual and contextual circumstances of the applicant. In addition to an understanding of human memory circumstances such as the applicant's age, gender, sexual orientation and/or gender identity, mental and physical health, level of education, status, cultural, socio-economic, religious and other background factors should be taken into account in determining what questions an individual applicant should be asked, how these questions should be framed, and what constitutes reasonable knowledge. »

A.2 Verzoeker koestert effectief een gegronde vrees voor vervolging door heer B. (...) en zijn zoon F. (...)

De basis van het asielrelaas van verzoeker betreft de macht binnen het dorp van de heer B. (...). Verzoeker kan volgens verweerder hier maar te weinig informatie over verstrekken. Dit is echter geenszins onlogisch aangezien B. (...) door iedereen gevreesd wordt en er over hem uit angst in het dorp niet veel wordt gepraat. Verzoek benadrukt dat de heer B. (...) dergelijke connecties heeft dat hij alles weet over de dorpelingen en de inwoners uit angst niets durven te ondernemen tegen hem, dan wel durven praten over de problemen binnen het dorp door de heer B. (...).

Verweerder stelt daarnaast dat het vreemd is dat verzoeker geen kennis heeft over het feit waarom de heer B. (...) zo machtig is. Ook dit element is geenszins verwonderlijk. Verzoeker heeft op 22 jarige leeftijd asiel aangevraagd in ons land en is dan ook nog zeer jong. Aangezien over de heer B. (...) in het dorp niet wordt gesproken uit angst en verzoeker de macht van de heer B. (...) altijd heeft geweten, is dit reeds jaren een vaststaand gegeven en weet hij in alle eerlijkheid niet hoe en wanneer de macht van de heer B. (...) is ontstaan.

Verzoeker heeft wel via zijn familie gehoord dat de heer B. (...) zelf deel heeft uitgemaakt van de Taliban, ongeveer 10 à 15 jaar geleden. Door zijn oudere leeftijd zou hij nu niet meer actief zijn binnen de Taliban, doch heeft hij nog een eigen militie. Mogelijks heeft de macht van de heer B. (...) te maken met zijn rol in het verleden binnen de Taliban en het beschikken over een eigen militie. Verzoeker was in die periode nog een zeer jong kind, hetwelk verklaart waarom hij hierover niet meer duidelijkheid kan verschaffen.

De zoon van de heer B. (...), F. (...), is op heden wel actief aangesloten bij de Taliban. Het feit dat F. (...) effectief deel uitmaakt van de Taliban, weet verzoeker zeker doordat hij een dreigbrief heeft ontvangen van F. (...), in naam van de Taliban.

Verweerder achter het ongeloofwaardig dat de heer B. (...) nog enkele jaren gewacht heeft om bedreigingen te uiten naar verzoeker toe terwijl hij reeds lange tijd zijn gronden wou innemen. Verweerder verwijst hierbij eveneens naar de moorden op de heer S. (...) en de heer P. (...) enkele jaren geleden. Verzoeker weet evenmin wat de reden is waarom de heer B. (...) hem lang met rust gelaten heeft vooraleer hij concrete bedreigingen is beginnen uiten naar verzoeker toe. Ook deze onwetendheid van verzoeker is helemaal niet verwonderlijk. Hoe kan verzoeker met 100% zekerheid weten waarom hij tot een bepaald ogenblik geen bedreiging ontvangen heeft? Verzoeker kan enkel gissen naar het feit waarom hij vrij lang met rust werd gelaten door de heer B. (...) en hij heeft hieromtrent aangegeven dat zij moeder oud en zwak was. Een veronderstelling van verzoeker die geenszins onlogisch is, rekeninghoudend met de cultuur waarin oudere mensen meer aanzien genieten.

De redenering van het CGVS, waarbij wordt besloten dat het gebrek aan kennis omtrent de hierboven genoemde details afbreuk doet aan de waarachtigheid van het asielrelaas van verzoeker, kan geenszins worden bijgetreden en laat na afdoende te motiveren waarom het relaas van verzoeker dan wel ongeloofwaardig is.

De asielaanvraag is voor verzoeker enorm belangrijk voor zijn verdere leven. Louter stellen dat bepaalde elementen niet geloofwaardig zijn, zonder te argumenteren waarom, noch te verwijzen naar enige literatuur, is geenszins afdoende om tot een negatieve beslissing te komen omtrent het verkrijgen van de vluchtelingenstatus.

A.3. De kennis van verzoeker omtrent de heer S. (...) en de heer P. (...)

Dat verzoeker geen verdere details kent, is geenszins abnormaal. Verweerder concludeert hieruit dan ook verkeerdelijk dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker.

Bovendien dient er wat de kennis van verzoeker betreft, rekening te worden gehouden met de leefwereld, achtergrond en situatie van verzoeker. Des te meer omdat verzoeker bij het plaatsvinden van de moorden op de heer S. (...) en de P. (...) nog jong was.

Verweerder kan wel duidelijkheid verschaffen omtrent het overlijden van de heer S. (...) en de heer P. (...) aangezien beiden werden doodgeschoten in het dorp, vlak voor hun respectievelijke woning. Veel dorpelingen zouden hier volgens verzoeker bovendien getuige van geweest zijn. De lichamen werden telkens in een kleine rivier gegooid die door het dorp loopt.

Ook omtrent de bedreigingen die de heer S. (...) en de heer P. (...) mochten ontvangen van de heer B. (...) kan verzoeker niet veel details geven. Hij verwijst hierbij nogmaals naar zijn jonge leeftijd op het ogenblik dat zij vermoord werden alsook naar het stilzwijgen in het dorp rond de figuur van de heer B. (...). Verzoeker kan hierbij alleen maar verwijzen naar de informatie die hij via zijn moeder heeft vernomen die op de begrafenis was van de heer S. (...), hetgeen hij ook uitdrukkelijk zo heeft aangegeven tijdens het interview.

A.3. Schending art.3 EVRM

Gelet op het feit waarbij verweerder verscheidene elementen in het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig acht, houdt verweerder bij zijn beoordeling verkeerdelijk geen rekening met het volledige asielrelaas van verzoeker, meer specifiek met ALLE belangrijke elementen in dit dossier. Daarnaast verwijst verzoeker nogmaals naar de beperkte argumentatie en motivering van de negatieve beslissing van het CGVS.

Zo stelt verweerder zeer algemeen NA de bespreking van het asielrelaas maar VOOR de argumentatie omtrent de regio van herkomst van verzoeker (en aldus nog vooraleer de mogelijkheden voor de subsidiaire beschermingsstatus werden besproken):

« Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend. » (STUK -2 -p.2)

Een verdere toestemming omtrent het asielrelaas wordt als het ware niet uitgevoerd. Meteen wordt het volledige asielrelaas van verzoeker van tafel geveegd en wordt eenvoudig besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor zowel de vluchtelingenstatus alsook voor de subsidiaire beschermingsstatus zonder dat er wordt nagegaan of er werkelijk nood is aan bescherming en vooraleer er duidelijkheid wordt verschaft omtrent de veiligheidssituatie in de regio van verzoeker, hetgeen een schending uitmaakt van art.3 EVRM.

[...]

Omtrent de situatie in de provincie Takhar - district Talogan

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan dient het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening te worden genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Het UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie ook met andere indicatoren wordt rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten.

De provincie van verzoeker, Takhar, bevindt zich in de bergen in het Noord-Oosten van Afghanistan en is een provincie met sterke aanwezigheid van de Taliban.

De sterke aanwezigheid van de Taliban in de regio van verzoeker blijkt tevens uit het rapport van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan - Security Situation - nov. 2016 - P. 130):

« Takhar is a volatile province where AGEs are present in large numbers, and it is surrounded by two other volatile provinces of Kunduz and Badakhshan. In 2015, the Taliban expanded its territorial reach capturing many areas in the north including in Takhar Province. Takhar has been facing ethnic conflict for years as Uzbeks, gathered by the Uzbek mujahidin lobbying group, the Jihadi Council, are opposed to the appointment of Tajiks in key posts in the province. The main members of this council are involved in illegal activities. The Uzbek insurgent group Jundullah, once opposed to the Taliban but close to the IMU, pledged allegiance to the Taliban leader Mullah Akhtar Muhammad Mansour in August 2015. But Jundullah suspected that the Taliban revealed its positions to the security forces. Large areas of Takhar Province were under Jundullah control. In September 2015, this group approached IS. The government put facilities in place for religious education in Takhar, so students would not have to go to Pakistan where they were also trained on terrorist activities at different madrassas. »

« Recent security trends From 1 September 2015 to 31 May 2016, Takhar Province counted 136 security incidents:

Khawajaghar 3

Darqad Eshkashem 6

Chahab Farkhar 3

Yang-e Qala 3

Taloqan Baharak 1

Dasht-e Qala Bangi 3

Kalafgan Rostaq 3

(EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan - Security Situation - nov. 2016 - P. 130)

Uit het verslag blijkt dat het geweld in de regio van verzoeker vrij grote proporties aanneemt en nog steeds zeer actueel is waardoor verzoeker bij eventuele terugkeer op heden zal worden blootgesteld aan gevaren en risico's in zijn regio.

Ondergeschikt, dient aan verzoeker dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend enerzijds omwille van het feit dat hij geenszins zijn medewerkingsplicht heeft geschonden, anderzijds omdat er een grote kans is dat hij in zijn regio van herkomst zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld, dan wel louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art.48/4, §2, c) Vreemdelingenwet.

C. CONCLUSIE

Uit het voorgaande en bijhorende stukken blijkt onomstotelijk vast te staan dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt verkeerdelijk verweten dat hij over onvoldoende details beschikt omtrent zijn asielmotieven en wordt er getwijfeld aan de waarachtigheid van het relaas. Dit terwijl verzoeker op een zo correct mogelijke wijze zijn asielrelaas heeft trachten te staven. Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing dd. 29.08.2017 werd gesteund op enkele, geïsoleerde én foutieve elementen.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. Daarnaast moet er rekening worden gehouden met de zogenoemde « foutieve » interpretaties of vertalingen tijdens het interview op het CGVS tussen verzoeker, de tolk en de interviewer.

Verwerende partij gaat daarnaast compleet voorbij aan de actuele situatie in de provincie Takar, district Taloqan met sterke aanwezigheid van de Taliban."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar dorp van herkomst omdat ze bedreigd werd door een zekere B. Volgens de verzoekende partij betreft het een invloedrijke persoon met een eigen militie. De verzoekende partij geeft aan dat de landbouwgronden die zij van haar vader geërfd heeft grensden aan de gronden van deze persoon. De verzoekende partij vervolgt dat B. haar op een dag zou hebben opgezocht daar haar vee op zijn gronden had gelopen en van zijn gewassen had gegeten. Hierop zou B. de verzoekende partij met de dood bedreigd hebben. De verzoekende partij verklaart dat B. haar telkens bedreigde toe ze hem zag, en ook dreigde om haar gronden in te palmen. De verzoekende partij geeft ook aan dat B. eerder al twee dorpelingen vermoord heeft en hun gronden dan ingepalmd heeft. Tot slot vertelt de verzoekende partij dat de zoon van B., die zelf aangesloten is bij de taliban, de verzoekende partij een dreigbrief gestuurd heeft. In deze dreigbrief zou hij geëist hebben dat de verzoekende partij haar gronden aan zijn vader afstond of zij zou vermoord worden. Twee à drie dagen later zou de verzoekende partij uit Afghanistan gevlucht zijn.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een "vluchteling" de persoon is: *"Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354).

In de aanvullende nota van 16 januari 2019 voegt de verwerende partij de EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018. Hieruit blijkt dat landconflicten veelvuldig voorkomen in Afghanistan, maar dat dergelijke landconflicten op zichzelf niet altijd een gegronde vrees voor vervolging aantonen. Er dient bijgevolg rekening gehouden te worden met bijkomende elementen zoals de vraag of het conflict al dan niet gewelddadig is, de actoren in het conflict enzovoort.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de taskara en de briefomslag geen betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog de volgende documenten neer: een brief van de dorpsoudsten met vertaling en een omslag. De brief van de dorpsoudsten is op zich onvoldoende om de gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vast te stellen. Enerzijds omdat de brief een gesolliciteerd karakter vertoont, maar anderzijds ook omdat in de deze brief geen sprake is van een grondconflict met B. De dorpsoudsten stellen dat de verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft omwille van *"problemen met zijn functie, veiligheid, en etnische conflicten"*. Deze verklaringen van de dorpsoudsten vinden geen steun in de verklaringen van de verzoekende partij.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij nooit naar schoolgegaan is. De verzoekende partij heeft altijd op eigen gronden gewerkt. Tot aan de dood van haar vader heeft zij hem geholpen met de rijst- en graanteelt. De opbrengst van deze gronden werden vooral eigen gebruik geoogst. Slechts een beperkte deel werd verkocht (gehoorverslag, p. 7). Na de dood van verzoekers vader werden de gronden onder de drie broers verdeeld. De verzoekende partij bezat 2,5 à 3 jerib grond, naast de gronden van B. Op het ogenblik dat de verzoekende partij uit Afghanistan vertrok, was zij min of meer 22 jaar oud. Uit het gehoorverslag blijkt dat de vader van de verzoekende partij nooit problemen met B. gehad heeft (gehoorverslag p15-16). De verzoekende partij heeft na de dood van haar vader deze gronden geërfd, en volgens haar verklaringen is het conflict pas zes à zeven maanden voor haar vertrek ontstaan daar een aantal van haar dieren over de gronden van B. gelopen heeft. Het gegeven dat een deel van de gronden van verzoekers vader sinds jaren grensde aan de gronden van B. en dat er nooit problemen geweest zijn, doet afbreuk aan een gegronde vrees voor vervolging. Samen gelezen met het gegeven dat de verzoekende partij slechts een zeer beperkte beschrijving van B. kan geven. Alhoewel de verzoekende partij steeds in hetzelfde dorp gewoond heeft, en haar gronden aan die van de heer B. grenzen, kan de verzoekende partij niet veel over deze persoon vertellen. De verzoekende partij haalt enkel aan dat het een machtig man is, dat één van zijn zonen tot de taliban behoort en dat B. in een ander dorp woont. De verzoekende partij kan echter de macht van deze persoon niet beschrijven, zij weet niet hoeveel personen voor hem werken of nog hoeveel gronden B. bezat. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze via haar familie gehoord heeft dat B. 10 à 15 jaar geleden lid was van de taliban, maar door zijn oudere leeftijd geen lid meer is. Daarom heeft hij nu een eigen militie. De verzoekende partij argumenteert ook dat de macht van B. waarschijnlijk te maken heeft met zijn rol binnen de taliban. Deze verklaringen betreffen een *a posteriori* motivering die bovendien niet gestaafd worden met een begin van bewijs. Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij dit niet allemaal kon weten daar ze nog een jong kind was, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij gedurende zes à zeven maanden bedreigd werd door B. wiens gronden aan haar grond grensde. B. was geen onbekende persoon voor de verzoekende partij. In het licht van deze concrete omstandigheden kon redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat zij meer informatie over hem kon geven. Haar jonge leeftijd is hiervoor geen verschoningsgrond. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Wanneer u de logische vraag wordt gesteld waarom B.[...] u niet meteen vermoord heeft als hij uit was op uw gronden, stelt u dat hij dat niet heeft gedaan omdat uw moeder oud en zwak was. U haalt daarbij aan dat hij die dreigbrief heeft gestuurd als laatste waarschuwing. Toen u erop wordt gewezen dat S. (...) ook enkel een vrouw had maar toch door B. [...] werd vermoord, stelt u dat dit er eigenlijk niet toe deed en dat u geluk hebt gehad (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom B. [...] na de moorden op S. (...) en P. (...) nog enkele jaren heeft gewacht voor hij uw gronden opeiste, stelt u dat hij wou voorkomen dat de lokale mensen tegen hem in opstand zouden komen (CGVS, p. 23). Die verklaring valt echter moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen over B. [...]. Voordien had u in het gehoor immers al aangegeven dat B. [...] duizenden mensen zou kunnen doden zonder dat iemand hem zou kunnen tegenhouden en dat de dorpsoudsten machteloos waren tegenover hem en niets tegen hem durfden te ondernemen (CGVS, p. 17 en 19). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat B. [...] enkele jaren gewacht heeft om u onder druk te zetten uit vrees voor een mogelijke reactie van de dorpingen. [...]Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegt over de verblijfplaats van uw*

moeder en jongste zus. Zo stelt u aanvankelijk dat zowel uw moeder als uw jongste zus momenteel thuis zijn in uw geboortedorp Naswar Forushi (CGVS, p. 9-10). Wanneer u wordt gevraagd of uw moeder en jongste zus alleen wonen in uw ouderlijke huis, past u uw verklaring aan en stelt u dat ze bij uw broer zijn ingetrokken uit angst voor de zoon van B. [...] (CGVS, p. 11). Voordien had u evenwel al aangegeven dat uw beide broers al enkele jaren voor uw vertrek verhuisd waren naar andere dorpen in de omgeving (CGVS, p. 10). Toen u erop werd gewezen dat u aanvankelijk had verklaard dat uw moeder en jongste zus momenteel nog steeds in uw geboortedorp wonen, stelde u dat u niet had gezegd. U verklaarde dat u enkel had gezegd dat uw moeder en jongste zus op het moment van uw vertrek uit Afghanistan nog in uw geboortedorp verbleven (CGVS, p. 12). Deze verklaring is evenwel niet aannemelijk.” Deze motieven worden evenmin op ernstige wijze weerlegd door de verzoekende partij.

Concluderend is de Raad bijgevolg van oordeel dat het geheel van de voormelde weerhouden motieven, die steun vinden in het administratief dossier, in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoekers vluchtmotieven ook geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees om gedood te worden door B. ten gevolge van een stuk grond dat B. opeiste omdat het vee van de verzoekende partij er eens op stond. Deze problemen situeren zich in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben ook geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.4.2. Over de subsidiaire bescherming

2.4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.4.2.2. Wat de ernstige schade betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, baseert de verzoekende partij haar vraag om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op dezelfde feiten die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend en het willekeurig geweld. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die stelt dat hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 39). De verzoekende partij meent dat zij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het Hof van Justitie aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uitmaakt van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het Hof van Justitie vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het Hof van Justitie hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het Hof van Justitie bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof van Justitie op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

Daargelaten de vraag of geloof kan worden gehecht aan de feiten die de verzoekende partij ertoe zouden hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten, blijkt uit de door haar afgelegde verklaringen niet dat zij in haar land van herkomst specifiek wordt blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op het gegeven dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan daar ze vreest vermoord te worden door B. daar B. de gronden van de verzoekende partij wilt, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Aan de ernst van de dreiging die de verzoekende partij aanvoert wordt afbreuk gedaan door de vaststelling dat de gronden van de verzoekende partij reeds sinds verscheidene jaren grenzen aan de gronden van B. en dat er zich nooit problemen hebben voorgedaan. Voorts kan de verzoekende partij slechts een zeer beperkte beschrijving van B. geven en van de macht van B. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij steeds in hetzelfde dorp gewoond heeft, en haar gronden aan die van de B. grenzen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: “Wanneer u de logische vraag wordt gesteld waarom B.[...] u niet meteen vermoord heeft als hij uit was op uw gronden, stelt u dat hij dat niet heeft gedaan omdat uw moeder oud en zwak was. U haalt daarbij aan dat hij die dreigbrief heeft gestuurd als laatste waarschuwing. Toen u erop wordt gewezen dat S. (...) ook enkel een vrouw had maar toch door B. [...] werd vermoord, stelt u dat dit er eigenlijk niet toe deed en dat u geluk hebt gehad (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom B. [...] na de moorden op S. (...) en P. (...) nog enkele jaren heeft gewacht voor hij uw gronden opeiste, stelt u dat hij wou voorkomen dat de lokale mensen tegen hem in opstand zouden komen (CGVS, p. 23). Die verklaring valt echter moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen over B. [...]. Voordien had u in het gehoor immers al aangegeven dat B. [...] duizenden mensen zou kunnen doden zonder dat iemand hem zou kunnen tegenhouden en dat de dorpsoudsten machteloos waren tegenover hem en niets tegen hem durfden te ondernemen (CGVS, p. 17 en 19). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat B. [...] enkele jaren gewacht heeft om u onder druk te

zetten uit vrees voor een mogelijke reactie van de dorpelingen. [...]Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegt over de verblijfplaats van uw moeder en jongste zus. Zo stelt u aanvankelijk dat zowel uw moeder als uw jongste zus momenteel thuis zijn in uw geboortedorp Naswar Forushi (CGVS, p. 9-10). Wanneer u wordt gevraagd of uw moeder en jongste zus alleen wonen in uw ouderlijke huis, past u uw verklaring aan en stelt u dat ze bij uw broer zijn ingetrokken uit angst voor de zoon van B. [...] (CGVS, p. 11). Voordien had u evenwel al aangegeven dat uw beide broers al enkele jaren voor uw vertrek verhuisd waren naar andere dorpen in de omgeving (CGVS, p. 10). Toen u erop werd gewezen dat u aanvankelijk had verklaard dat uw moeder en jongste zus momenteel nog steeds in uw geboortedorp wonen, stelde u dat u niet had gezegd. U verklaarde dat u enkel had gezegd dat uw moeder en jongste zus op het moment van uw vertrek uit Afghanistan nog in uw geboortedorp verbleven (CGVS, p. 12). Deze verklaring is evenwel niet aannemelijk." Deze motieven worden evenmin op ernstige wijze weerlegd door de verzoekende partij.

De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt om aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst op grond van de aangevoerde feiten een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij kan daartoe niet volstaan met een verwijzing naar een louter hypothetisch risico. Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, blijft zij desbetreffend in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.4.2.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat "Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd." (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) "volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus “Security situation in Takhar province” van 24 april 2017
- COI Focus, “Afghanistan-corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018
- UNHCR Eligibility “Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Naswar Forushi, gelegen in het district Taloqan in de provincie Takhar, dient de situatie in de provincie Takhar onderzocht te worden. Met betrekking tot de provincie Takhar wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: “*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 98 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.*”

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Takhar indeelt bij *“Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.”*

In andere woorden, de provincie Takhar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Specifiek met betrekking tot het district Taloqan blijkt dat dit district waar het conflict niet al te intens woedt in de provincie Takhar. Dit wijst op willekeurig geweld, maar toont niet aan dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit rapporten uit 2016 en 2017. Deze informatie toont, gelet op de recente informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Takhar niet aan dat in de provincie Takhar en in het district Taloqan het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegend gronden bestaan dat elke burger die er terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen voor zijn leven of zijn persoon.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Taloqan gelegen in de provincie Takhar geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Taloqan gelegen in de provincie Takhar, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te district Taloqan gelegen in de provincie Takhar rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district

Taloqan gelegen in de provincie Takhar dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in district Takhar gelegen in de provincie Taloqan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat er in haren hoofde persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die van dien aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in district Taloqan op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS